

OLIVER BOTTINI

CRIMĂ ZEN

Traducere de MARILENA VIOLETA MOTIȘAN

Stilizare de VALENTIN DUMITRIU

TRITONIC
crime scene

Toate personajele și întâmplările acestui roman sînt fictive. Din cîte știu, nu există o organizație cu numele *Asile d'enfants*. Orice asemănare cu persoane în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.

Oliver Bottini

Pentru Chiara

*Cel care cunoaște oamenii este un cunoscător;
cine se cunoaște pe sine e un înțelept.*

Kuei-feng Tsung-mi (780-841)

PROLOG

Privind pentru prima dată, în acea dimineată de duminică, pe geamul bucătăriei spre strada principală, înzăpezită, din Liebau, Johann Georg Hollerer avu o viziune. În perdeaua deasă de fulgi se contura silueta unui călugăr asiatic, îmbrăcat numai într-o sutană și încălțat în sandale. Țeasta aproape cheală și umedă îi strălucea în lumina difuză a dimineții. Trecea încet pe lângă fereastra bucătăriei lui Hollerer, spre piața bisericii. Cu mâna stângă se sprijinea într-un baston simplu, de mărimea statului de om, iar în mâna dreaptă ținea un taler mic. Hollerer gândi: *pe ăsta mi l-a trimis Amelie*. Apoi silueta din zăpadă dispăru.

Hollerer se întoarse la micul dejun. Acolo stătu minute în șir fără să se miște, gândindu-se ce voise, oare, Amelie să-i transmită. Îl irita peste măsură că tocmai ea, care fusese, în timpul vieții, o catolică înversunată, i-a trimis un călugăr budist din Asia, prin intermediul căruia să-i vorbească.

Se ridică, în sfârșit, supărat. Chiar și după moartea ei, Amelie îi vorbea în șarade și-i strica tot cheful.

Abia după o jumătate de oră înțelese că nu era vorba de nici o viziune.

În timp ce își încheia haina de uniformă peste abdomenul generos, își aminti că a văzut o pată de culoare închisă deasupra urechii drepte a călugărului. Nu puse-

se preț pe ea de la început. Mai târziu, pata i se păru cam ciudată, cu forma ei lunguiață și pielea colorată în albastru închis. Hollerer cunoștea astfel de pete prea bine. Le știa în toate stadiile, în toate mărimile și pe toate părțile corpului.

Călugărul avea o rană la cap. Ca și când ar fi dat cu el de ceva sau ar fi fost lovit.

Neliniștit, se îndreptă spre noptieră. Sub Vechiul Testament, destul de prăfuit, se afla vechiul său pistol de serviciu. În treizeci de ani nu îl purtase niciodată și, mai mult decât atât, nu-l folosise. Acum îl scoase din sertar, prinzîndu-l cu două degete.

Hollerer îl găsi pe călugăr în piață. Deși ningeă încă foarte tare, acesta ședea cu picioarele încrucișate sub el, în fața treptelor bisericii catolice. Își ținea ochii închiși. Buzele i se mișcau, ca și când ar fi vorbit. De auzit nu se auzea nimic.

În fața lui, pe jos, era talerul. Părea a fi din lemn și era gol. Pe marginea lui îngustă se adunaseră fulgi, într-un cerc alb.

Douăzeci — douăzeci și cinci de locuitori din Liebau se adunaseră în jurul lui, în semicerc. Erau acolo și primarul și cei doi preoți, alte oficialități, câțiva țărani și copii. Nimeni nu spunea nimic. Nu se auzea nici măcar o șoaptă. Hollerer avea sentimentul că toți așteptau să se întâmple ceva. Așteptau ca acel călugăr să deschidă ochii și să-i lămurească ce făcea aici și de unde venea. Sau poate așteptau ca unul dintre ei să aibă inițiativă.

Hollerer se apropie de el, la o distanță de aproximativ doi metri. Îi văzu rana. Avea zece centimetri lungime și cinci lățime. Un semn albăstrui, pe margini galben-verde, în mijloc roșu închis. Poate că se lovise de ceva fără să vrea, sau poate că-l lovise cineva. Simți un fior pe spate.

Se alinie și el în acel semicerc. Acum văzu o rană și pe obrazul stîng al călugărului. Era una deschisă, care cu siguranță sîngerase pînă nu de mult. Crusta formată nu se putea usca din cauza ninsorii.

— Trebuie să facem ceva pînă nu îngheață, spuse Hollerer fără a se adresa în mod concret cuiva. Mulțimea începu să se miște. Se auzi o învălmășeală de voci.

Și călugărul se mișcă. Își ridică mai întîi capul și apoi deschise ochii. Erau foarte înguști și, după părerea lui Hollerer, fără viață și triști. Călugărul își plimbă încet privirea peste toți cei din jurul său. Cîteodată aveai impresia că ochii i se opreau asupra unuia sau a altuia, ca mai apoi să-și schimbe direcția.

Și asupra lui Hollerer se opriră pentru cîteva secunde. Privirea era stranie. Nu era dușmănoasă. Era numai stranie. Atotștiutoare. Hollerer nu își putea explica acea căutătură. Călugărul îl fixa ca și cînd l-ar fi cunoscut. Ca și cînd ar fi știut ceva despre el, ceva ce el însuși nu știa.

Apoi își mută ochii spre altcineva.

— Și ce am putea face? întrebă Ponzelt, primarul. Să-i spunem că la noi e interzisă cerșetoria?

Cîțiva locuitori din Liebau părăură amuzați de spusese acestuia.

Hollerer se apropie iar de călugăr. Se opri cam la un metru de taler. Acum văzu că pe fundul lui se adunase apă. Se aplecă puțin și își sprijini mîinile de coapse. Simțea pistolul lîngă cotul drept. Deodată, avu senzația că e ridicol.

— Trebuie să intrați undeva unde e cald, spuse el. Sînteți complet ud. O să vă îmbolnăviți de moarte în felul ăsta.

Călugărul schiță un zîmbet abia perceptibil. Hollerer observă că e încă tînăr. Cel puțin așa arăta. Colegul său, Niksch, avea douăzeci de ani și nu părea mult mai tînăr.

Călugărul arătă spre taler, apoi spre gură. În același timp, își aplecă de mai multe ori capul, ca și cînd ar fi

vrut să le mulțumească, sau să se încline, sau, pur și simplu, numai să dea din cap.

— Vrea bani, spuse cineva din spatele lui Hollerer.

Hollerer mormăi ceva și goli talerul. După ce scurse toată apa din el, îl șterse cât putu de bine cu mîneca hainei. Apoi puse în el o monedă de doi euro și îl așeză în fața călugărului, care-l privea nemișcat.

Hollerer ridică un deget și arată spre propriul obraz stîng, apoi spre partea dreaptă a capului.

— Ce s-a întîmplat?

Dar călugărul își încrucișă numai brațele pe piept, se aplecă ușor și închise ochii. Hollerer voi să-l roage să-i deschidă din nou și să-l mai privească așa cum o făcuse înainte. Dar, oricum, omul nu l-ar fi înțeles, așa că spuse numai:

— Lăsați-l în pace. Mă întorc imediat.

Pe cînd se întorcea cu două sandvișuri cu brînză de la măcelărie, la prima vedere părea că nimic nu se schimbbase. Călugărul ședea cu ochii închiși, iar cei din Liebau, acum în număr de patruzeci, erau tot în semicerc în jurul lui. Dar Hollerer simți că se schimbbase atmosfera.

Drept confirmare, Ponzelt îl prinse de braț și-l trase deoparte, sub umbrela lui.

— Oamenii noștri devin tot mai neliniștiți, spuse el privind spre călugăr. Trebuie să scapi de el.

Hollerer privea tăcut o picătură de apă care atîrna de vârful nasului lui Ponzelt.

— Te întreb, continuă acesta, dacă acolo de unde vine sau unde se duce mai sînt mulți de acest fel? Dacă de acum vor veni în fiecare duminică dimineața, aici, în Liebau, să cerșească? Știi tu, tipi de felul Hare Krishna sau Baghwan, sau alții de acest gen. Oamenii noștri cred că au destule probleme și nu vor ca anumite secte să-și facă adepți printre ei.

În sfârșit, picătura căzu din vârful nasului lui Ponzelt. Acum se îndreptă și Hollerer spre călugăr.

— Înțelegi? întrebă primarul. Oamenii sînt neliniștiți în aceste vremuri. De unde să știm că el și colegii lui nu au ceva de gînd?

Hollerer aprobă, dînd din cap, dar nu spuse nimic. Se întrebă dacă pînă și el era un oportunist care pune multe la cale dar nu era niciodată de vină. Care era atît de curat încît nici o pată nu se prindea de el.

De la moartea Ameliei avea adesea gînduri ciudate. Gînduri ca: *Sînt un pesimist? Un optimist? Un egoist? Oportunist?* Pe vremuri, cînd nu avea astfel de idei, viața era mai simplă. Mînca, muncea, dormea și se certa cu Amelie. Dar nu avea gînduri stranii.

— S-ar putea să... spuse Ponzelt, dar, în același moment, călugărul deschise ochii și el amuți.

Așteptau, tăcuți, să vadă ce se va întîmpla. Hollerer avea impresia că străinul simțea ceea ce se petrecea în jurul său. Simțea că se schimbase atmosfera.

— Cel mai bine ar fi, zise primarul, să mergi la el, să-i ceri cartea de identitate și să-ți notezi datele lui. Atunci și oamenii noștri vor observa că ești alături de ei. Iar adepții Hare Krishna vor afla că nu sînt bineveniți aici, în Liebau.

— Cel mai bine, mormăi Hollerer îndreptîndu-se spre călugăr, ar fi să mă pupi în fund.

Se întrebă, indispus, dacă numai faptul că-l votase pe Ponzelt îl transforma și pe el într-un oportunist. Se hotărî să amîne răspunsul la întrebare pînă la următoarele campanii electorale. Dacă l-ar alege iar, totuși, ar trebui să se analizeze mai atent.

Călugărul îl urmări cu privirea. Hollerer avu din nou impresia că acesta îl cunoștea. Cu toate astea, sau poate chiar din această cauză, privirea lui părea obosită și melancolică.

Și lui Hollerer i se mai părea că vede ceva în acei ochi străini: frică.

Îi întinse călugărului punga deja udă, în care erau sandvișurile.

— Poftim ceva de mâncare, spuse el. Vocea sa era liniștitoare fără intenție.

Călugărul dădu din cap și privi în pungă.

— Brânză de aici, din zonă, spuse Hollerer. Mă gândeam că trebuie să fiți vegetarian.

Călugărul luă un sandviș și i-l înapoie pe celălalt. Hollerer vru să protesteze, dar călugărul scutură punga nerăbdător.

Hollerer o luă, o închise și-i spuse:

— Bine atunci. La revedere.

Cu punga în mână se întoarse la Ponzelt. Dar nu se mai adăposti sub umbrela acestuia.

— Și? întrebă primarul.

— Acum mănâncă, mormăi Hollerer și dădu cu piciorul în stratul gros de zăpadă.

I
CĂLUGĂRUL

1

Louise Boni ura zăpada. Fratele ei își pierduse viața în zăpadă, soțul ei o părăsise în zăpadă și ea omorîse un om, tot în zăpadă. Cel mai mult o obsedau amintirile legate de acesta din urmă. În ultimele veri reușise să le uite cît de cît. Dar în iernile cu ninsori o însoțeau pas cu pas, neiertătoare. Acasă, la sediul poliției sau cînd era pe drum. Ca un cîine de luptă care nu-și descleșta gura și de care nu putea scăpa.

Chiar și acum, cînd, din pat, dădu la o parte draperia de la geam, privind minute în șir afară, la vârtejul de zăpadă, se gîndi tot la acel om. Îl vedea culcat pe o stradă acoperită de omăt, în mijlocul unei pete crescînde, formată din minunate cristale roșii. René Calambert, profesor din Paris, chipeș, căsătorit, cu o fiică, un glonț în picior, unul în burtă, ambele din arma ei din dotare.

Lăsă din mîină perdeaua și căzu înapoi pe pernă. Nîngea neînterupt de ieri de la prînz. Nu se întrevedea nici o îmbunătățire a vremii pentru astăzi și duminică. Freiburgul se sufoca de atîta zăpadă. Colegii ei se bucurau de schi, soțiile lor de vacanța de iarnă petrecută cu familiile, iar copiii de bătaia cu bulgări. Louise se bucură, acum, măcar de un moment fără imaginea lui René Calambert, care sîngerase pînă murise.

Se uită la ceasul digital. Era ora 11:30. Închise ochii.

Telefonul sună o oră mai tîrziu. Intră în camera de zi. Pe afișaj era numărul de mobil al lui Bermann.

— Da?

— Luis? Așa o numeau unii dintre colegii ei, „Luis“. Astfel îi neutralizau originea franceză, precum și sexul. Bermann rosti acel „u“ cu toată puterea sa de bărbat care trage de fiare, dar poate și pentru că era șeful secției 11.

— Da.

— Trebuie să pleci la Liebau.

— Astăzi e sîmbătă.

— Cu toate astea...

— Nu, spuse ea și puse receptorul jos. Se miră de propriul curaj. De cîteva săptămîni se opunea din răspuțeri obișnuinței lui Bermann de a se folosi de ea și de a-i da ordine. Ceva părea că se sfîrșește. Nici ea nu știa ce anume. Nu i se părea că recenta ei atitudine avea să îi ofere o viață nouă. Mai degrabă urma să o arunce într-o prăpastie.

Privi la viscolul de afară. Îi trecură la repezeală prin fața ochilor trei figuri. Două erau ale unor morți iar ultima aparținea unei amintiri dureroase.

Cei trei bărbați ai mei, gîndi ea. *Oamenii mei de zăpadă*. Se strădui să-și țină echilibrul sub duș cu ochii închiși. Îi deschise puțin, dar nu-i era mai bine. Cu toate că apa vîjîia și ușa băii era închisă, auzi totuși telefonul sunînd. Mai tîrziu, cu părul ud, ședea pe canapea, învelită în halatul de baie. Bermann îi lăsase două mesaje. Apăsă tasta pentru redare.

Primul mesaj era un ordin: „Luis, sună-mă imediat. Am nevoie de tine.“

Al doilea mesaj aducea a amenințare: „Luis, dacă nu mă suni în cinci minute, voi cere să fii pedepsit disciplinar și te șterg de pe lista Soko.“ Vocea lui era rece ca gheața.

Își stăpîni impulsul de a lua celularul. Se întoarse în baie și încercă să nu se gîndească la lista Soko. Pentru un criminalist era destul de neplăcut să nu se afle pe ea. Cea mai mare pedeapsă era să fii șters de acolo. Te gîndeai toată viața la cele două sau trei liste Soko pe an. Restul era rutină.

Cînd îl sună pe Bermann era ora 13:00. Acesta răspunse imediat.

— Douăzeci de minute, Luis, zise el. Am introdus deja procedura disciplinară.

În fundal se auzeau voci. Un difuzor anunța diferite oferte. Bermann se afla într-un supermarket.

Închise ochii.

— Rolf, sînt liberă.

— Și eu m-am săturat de tine, spuse Bermann.

Louise îl înțelese. Atitudinea lui n-o miră și n-o deprimă.

— Ce părere are Serviciul de permanență?

— Nici o părere, pentru că n-a fost la locul faptei.

— Nu a fost la locul faptei?

Îl simțea nervos.

— Nu s-a întîmplat nimic propriu-zis. Iar, pentru că nu s-a întîmplat nimic, și pentru că serviciul de permanență este subordonat, n-a fost la fața locului. Și pentru că și noi sîntem subordonați, pleci tu acolo.

— Nu poate să facă Anne asta?

— Nu.

În timp ce Bermann făcea referiri la situația personalului din cadrul Serviciului de urgențe al poliției, precum și la drepturile lor la concedii și zile libere, Louise se întreba cum putea el să înceapă o procedură de sancționare disciplinară într-un supermarket? Probabil că formularele se găseau în spatele vitrinei, în vase de inox, și procedura de sancționare era astăzi în ofertă, după cum spune o doamnă, făcîndu-i reclamă în timp ce își dă jos mănușile de unică folosință, pline de sînge.

Zîmbi.

— Așadar? întrebă Bermann dur.

— Așadar, spuse ea. Măcar astfel avea să fie în mijlocul oamenilor, se gîndi. Nu urma să își petreacă tot sfîrșitul de săptămîină acasă. Nu avea să se gîndească numai la René Calambert.

Atunci se concentră numai asupra lui Bermann, care-i vorbea despre Liebau și lucruri foarte ciudate.

Tulburările de echilibru persistară chiar și cînd, cu cincisprezece minute mai tîrziu, stătea în Mégane-ul ei roșu din garajul subteran și privea în semiîntuneric. Ușa se mișcă și pilonii de beton se clătinară. Închise ochii,

apoi îi deschise și mai așteptă un moment. Avea arsuri la stomac și dureri de cap.

Ușa glisantă se deschise și lumina crudă a neonului invadă garajul. Administratorul blocului, Ronescu, ieși și trecu pe lângă ea. Contururile trupului său masiv se repetară ca și când ar fi fost înconjurat de o aură. Privi în urma lui, fascinată. Misteriosul Ronescu își dezvălui secretul: era un medium.

Chicoti și coborî din mașină. Avea să ia un taxi.

Pentru a nu-l speria pe administrator, închise încet ușa mașinii.

— Domnule Ronescu, spuse ea.

— Ah, doamnă Louise, răspunse acesta, întorcându-se spre ea, în timp ce fața lui înaltă și cenușie, de cîine, prinse viață. Cutele adînci de grăsime de pe figură îi tresăriră și fruntea i se netezi pentru moment. Aura rămase, însă.

— Am făcut rost de o sticlută de țuică.

Ronescu își ridică sprîncenele brune cu fire argintii.

— S-o golim împreună, spuse el, în timp ce ochii îi rămaseră apoși și fără viață. Avea un „r“ graseiat, și vocalele deveneau, în gura lui rotundă, late și pline de dorințe. Louise avea impresia că ar fi vrut, parcă, să treacă din limba străină înapoi în limba maternă.

Nimeni nu știa de unde venise Ronescu și ce făcuse înainte. În cartier se zvoneau lucruri nu prea bune despre el. Se spunea că era un fost agent care spiona în România pentru Israel.

Acum era bătrîn, văduv și sărac.

Ronescu flutură mîna în semn de salut și plecă. Pentru moment, contururile trupului său se întretăiară. Apoi se despărțiră iar.

Louise urcă pe drumul pentru mașină. Pe betonul ud se vedeau urmele negre ale pneurilor. Deschise ușa mică a garajului. Afară, zăpada cădea neconținut. Înjură, pornind spre stația de taxiuri.